

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

SONOMA SUVI

Originaali tiitel:
Robyn Carr
A Summer in Sonoma
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12406921
ISBN 978-9949-82-844-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

Cassie ja Ken astusid kell pool kaheksa koos baarist välja. Mees tõmbas ta kiiresti pimenevas veatus juuniõhtus oma käte vahele ja suudles kirglikult tema huuli. *Ohoo*, mõtles Cassie. See oli hea suudlus – ihalev ja sügav. Siis silitasid mehe käed tema selga. Üks käsi libises ümber tema piha, liikudes rinna poole, ja Cassie tõmbus tagasi. Ta tõukas Keni eemale, naeris närviliselt ja ütles: „Pea nüüd hoogu, sõbrake. Sa oled ülearu tormakas.“

„Anna andeks,“ pomises mees. „Ma olen sind vaadanud, mõelnud, tead küll...“

„Noh, mehemürakas, sa ei pea rohkem pead murdma, ma olen päris kindlasti tüdruk. Kas meil polnud mitte plaane? Kontsert pargis?“

„Just nii,“ vastas Ken naerdes. Siis ütles ta uuesti: „Anna andeks.“

Kui mees ta auto juurde saatis, ütles Cassie: „Tüdrukud ei pahanda selle peale, et meestel on romantilised mõtted. Aga ma eeldan, et sa oskad end pidurdada.“

„Muidugi oskan, Cassie.“

„Tore. Sa liikusid minu jaoks liiga kiiresti.“

Auto seisis parkla kaugemas otsas ja Cassie mõtiskles endamisi: *See mees on autoped*. Ta pigem kõnnib läbi terve parkla, kui riskib sellega, et mõni teine auto võib tema oma mõlkida või kriimustada. Ken avas

kõrvalistuja ukse ja Cassie pugesse sisse. Ta kinnitas sedamaid turvavöö, sellal kui mees rooli taha istus.

Ken pani auto käima, kuid ei lükanud käiku sisse. Selle asemel pööras ta end Cassie poole lähemale ja hakkas õrnalt tema õlavart silitama. Ta kummardus üle käigukangi, silmalaud rasked, suu pisut avatud. Ken oleks justkui temalt vägisi suudlust nõudnud, kuid vähemasti liikus mees aeglasemalt ja andis talle aega, ootas tema vastust. Cassie puudutas mehe huuli õrnas ja lühikeses suudluses. Keni huuled liikusid tema suul otsustavalt, aga kui Cassie hakkas tagasi tõmbuma ning taas närviliselt naeris, haaras mees tal tugevasti õlavartest. „Cassie,“ ütles Ken kähedalt. „Mis sa arvad, kui mõtleme muusika asjus ümber? Jätame kontserdi vahele?“

„Nii küll ei lähe. Ma ootasin seda väga,“ vastas Cassie ja tema süda hakkas pisut kiiremini lööma. Ta tundis korruga halba eelaimust.

„Ole nüüd,“ anus mees. „Mõtle sellele. Sa ei kahetseks...“

Cassie soris kiirelt mälus. Ta oli kohanud Keni, kui oli töökaaslastega baari läinud. Nad olid pikalt vestelnud. Cassie oli kiirabiosakonna õde, Ken parameedik – nad polnud kunagi kohtunud, kuid Cassie tegi päästjatega tihedat koostööd ja pidas neid headeks meesteks. Ken oli olnud viisakas, tähelepanelik, huvitunud. Ta oli hea välimusega kutt, kellel oli huumorimeelt. Cassie oli võtnud tema telefoninumbri ja nõustunud temaga uuesti välja minema, seekord kohvi jooma. Turvalised kohtingud ongi sellised. Ken oli olnud härrasmees, saatnud ta pärast kohvitamist auto juurde ja kallistanud teda hüvasti-jätuks lühidalt, platooniliselt. Siis oli ta andnud mehele oma telefoninumbri. Pärast paari tutvumisvestlust oli Cassie võtnud vastu kutse minna parki kontserdile. Ta polnud siiski lasknud veel Kenil endale järele tulla; nad olid otsustanud kohtuda baaris, sest rahvast täis pargis võis olla raske teineteist üles leida.

Nüüd ehmatas mehe käitumine teda. Tal tuli kiiresti taganeda. Cassie oli tundnud Keni vastu tõmmet, kuid ta polnud mingil juhul valmis seda suhet järgmisele tasandile viima.

„Ma ei pea sellele mõtlema,“ ütles ta ja surus käed mehe rinnale. „Ma ootasin elavat muusikat. Öhtu on ilus. Ja see, mis sinul mõttes mõlgub, ning parkla, ei passi kuidagi...“

Cassie sõnad katkesid, kui Ken suure käe tema kukla taha libistas ja ta karmilt oma huulte vastu tõmbas. Cassie tõukas teda ja pomises tema huulte vastas midagi arusaamatut, kuid mees *ronis* üle käigukangi ja vaigistas ta oma suuga. Mehest, kel pikkust üle meeter kaheksakümne, oli peaaegu võimatu seda uskuda, kuid ta näis liukuvat väga osavalt. Möödus vaid mõni sekund, kui mees istus juba Cassie süles ja vaatas talle ülalt alla ning see kõik käis nii kähku, et Cassie ei jõudnud isegi reageerida.

„Kuule!“ ütles Cassie, kui mees ta huuled vabastas. „Kuule, mida sa teed?“

Ta mõtles kiiresti. Keni auto lähedal seisis paar autot, kuid Ken oli parkinud inimestest kaugele ja tema auto aknad olid tumedaks toonitud. *Kuidas saab see võimalik olla?* mõtles Cassie järgmiseks. *See mees on parameedik! Mu parima sõbranna abikaasa on parameedik; ma tunnen paljusid nende sõpru! Nad on maa sool – nad on inglid!*

Aga Ken surus teda seljaga vastu istet, pressis suu tema huulte, hingas raskelt ja kiiresti läbi nina. Ken avas tema turvavöö ja kuigi Cassie rabeles ja tema protestisõnad hääbusid mehe suu all nuukseteks, keskendus ta pingsalt mehe rünnaku asukohale. Ken ei kavatsenud ju ometi teda linnamaasturi esiistmel vägistada. Cassiel olid jalas lühikesed püksid; temalt riideid seljast saada poleks nii lihtne.

Siis hakkas istme seljatugi langema – Ken hoidis sõrme nupul. Ta langetas Cassie aeglaselt selili. Cassie hakkas tema plaanist aru saama. Kui ta selili on, saab Ken tal püksid jalast tõmmata. Kui mees ta vägistaks ja siis vabaks laseks, kui ta ei jäta endast maha sinikaid ega muid märke, väidaks ta, et ei sundinud ennast vägisi peale. Ta oli erakorralise meditsiini osakonnas küllalt vägistamise analüüse teinud, kuulnud palju lugusid, kus sõna oli sõna vastu, sellal kui skeptilised politseiuurijad märkmeid tegid. Cassie kavatses igal juhul sundida meest endast sinikaid maha jätma. Ta hakkas

taguma ja tõukama ja väänlema, viseldes pea ja kehaga ette ja taha, küljelt küljele.

„Jäta järele,“ ütles Ken. „Lõpeta kohe. No kuule. Me ju teame, mida tahame!“

„Kasi minu pealt *minema*, sa värdjas!“

„Oh, Cassie,“ naeris Ken, nagu oleks Cassie just öelnud midagi armast. „Kallis, ära jama – ma olen sinust väga sisse võetud!“

„Sa oled *hull!* Lase minust lahti! Kasi mu pealt *minema!* *Kohe!*“

„Kuule, kuule, rahune...“

„*Ei!*“ karjus Cassie. Lihtsalt karju, ütles ta endale. Hammusta, löö, karju, peksa, torka, mida iganes. Ta lükkas Keni ühe käega ja otsis teisega ukselinki. Kui ta seda ei leidnud, tagus ta käega vastu akent, lootes seda purustada, kriiskas ja pööras pea mehe suu eest kõrvale, et hää valjemalt kõlada saaks. Ta püüdis meest peaga lüüa, kuid mees hoidis tal õlgadest kinni, ajas pea kuklasse ja *naeris*. Cassie rabeles nii raevukalt, et auto lausa hüppas. Ken püüdis tal randmetest kinni krabada, kuid Cassie virutas talle silmaauku. Mees oigas ja urises valust, kuid ei löönud vastu. Cassie tagus endiselt vastu akent ja karjus. Ta teadis vaid üht: Ken ei saa parklast *minema* sõita, ilma et roniks tagasi rooli taha, üle selle käigukangi, ja Cassie kavatses sedamaid auto-uksest välja söösta, et mees ei saaks teda kuhugi viia.

Ühtäkki koputas keegi valjult vastu akent. „Hei!“ hüüdis sügav mehehää. „Hei!“

„Oh jumal,“ hüüdis Cassie, tundes korraga kergendust ja lootust. „*Aidake!*“ hüüdis ta. „*Aid...*“ Ja siis surus Ken talle käe suule.

Ken laskis akent pisut alla poole. „Mine ära. Meil on tegemist!“ Ja ta sulges akna taas. Cassie hammustas tema kätt nii kõvasti, kui sai ja Ken võpatas nii, et lõi pea vastu lage ära.

Cassie kuulis, kuidas sügava häälega mees püüab lukus ust avada. Siis ilmus aknale miljon ämblikuvõrku meenutavat mõra. Aga aken oli karastatud klaasist ega purunenud, see vaid kristalliseerus, jättes lohu kohta, kuhu oli saanud löögi. Terav ese, milles Cassie tundis ähmaselt ära võtme, tungis läbi mõranenud akna ja hakkas sellesse auku puurima, nii et kristalle meenutavad aknakillud autosse kukkusid. Ken

otsustas juhiistmele tagasi ronida. „Mida kuradit sa teed, mees?“ karjus ta sissetungija peale.

Hiiglasliku käsivarre küljes olev kämmal sirutus läbi aknaaugu ja avas ukseelukku. Uks avanen sedamaid ja Cassie komberdas välja. Ta ahmis õhku ja vaatas meest, kelle nägu oli Keni omast palju hirmuäratavam. Seal seisis hiiglane, kes kandis valget T-särki ja selle peal musta nahkvesti, mille küljes rippusid ketid. Käsivarrele, mis oli ta vabastanud, oli tätoveeritud alasti naine. Mehe nägu oli karvane: pikad ja paksud bakenbardedid ja alla poole kaarduvad vuntsid, mis raamisid tema suud. Mehe juuksed olid hobusesabas. Ta toetas Cassiet küünarnukkidest ja küsis: „Kas te saite viga?“ Mehe hääl oli kurjakuulutatav; tema kulm oli süngelt kipras. Cassie oli meeter kuuskümmend pikk ja see mees temast vähemalt kolmkümmend senti-meetrit pikem.

„Ei,“ vastas Cassie hingeldades. „Jah. Tähendab, ei. Ta...“ Cassie ei suutnud lauset lõpetada.

Mees viis ta maasturi juurest eemale ja pööras ta ümber, jäädes seisma Cassie ja auto vahele. „On teil vaja politseid? Või soovite minna haiglasse?“ küsis ta telefoni püksitaskust välja tõmmates.

„Ei,“ vastas Cassie pead raputades. „Te jõudsite just viimasel hetkel.“ Siis hakkas Cassiel kõris pitsitama; suur pisar voolas mööda tema põske alla. „Oh jumal!“

„Kas ma saan kellelegi helistada?“ küsis mees, kelle hääl oli imeväel õrnaks muutunud.

Siis pani linnamaastur hääled sisse ja Ken – see viisakas maasoolast parameedik – hakkas lahkuma. Kõrvalistujapoolne uks sulgus aeglaselt, kui auto järsult ümber pööras, nii et mustad jutid maha jäid.

„Mu kott...“ nuuksatas Cassie.

Maastur jäi enne parklast välja sõitmist seisma. Läbi katkise akna lendas midagi välja ja kukkus maha. Siis kihutas auto minema. „Teie kott,“ ütles suur mees. „Jääge siia.“ Ta kõndis läbi parkla, kükitas, et kotist välja kukkunud asjad kokku korjata, ja tõi siis koti Cassiele tagasi. „Palun,“ ütles ta kotti tema poole sirutades.

Cassie silmitses meest, kes oli ta päästnud. Mootorrattur. Ta nägi välja karune ja hirmutav, nagu võiks ta kuuluda klubisse Hells Angels. Aga ohtlikuks oli osutunud hoopis sile ja viisakas Ken.

„Jumal küll,“ ütles Cassie. „Ma ei osanud seda üldse oodata. Kui te poleks...“

„Kas kõik on korras? Sest ma võin vabalt politseisse helistada. Mul on tema autonumber.“

„Ma ei saanud viga, olin lihtsalt surmani hirmunud. Ma vannun, et seda poleks pidanud kunagi juhtuma.“

„Hetkeks paistis asi olevat päris halb.“

„Hetkeks *oligi* asi päris halb. Ta kavatses vist...“ Cassie vaikis. Ta ei suutnud seda välja öelda.

„Kuulge. Kas olete ikka kindel, et kõik on korras?“ küsis mees uuesti.

Cassie otsis värisevi käsi kotist võtmeid. „Jah,“ vastas ta ninaga tõmmates. „Kõik saab korda. Ma arvan.“

„Kas tahate, et saadan teid koju? Hoolitsen, et keegi teid rohkem ei tülitaks?“

Cassie pahvatas läbi pisarate naerma. Mõelda vaid, et *selline* mees võiks ta koju saata ja näeks, kus ta elab. Ühtäkki ei tundunud maailm enam loogiline. „Ma ei lähe otse koju. Lähen sõbranna juurde. Tal on kaitsev Saksa lambakoer ja abikaasa, kes on meeter üheksakümmend pikk.“

„Kas olete kindel, et ei taha politseiga rääkida?“ küsis mees, kulum kortsus. „Neile sellest vähemasti teada anda?“

„Mu sõbrannal on ka kolm last,“ lisas Cassie.

Suur mees naeris sügava ja kõmiseva häälega. „Noh, see peaks kõik eemale peletama.“

Naer tungis Cassie rinnust välja, kuid seejärel purskus ta kohe nutma. Valjult. Kott kukkus tal käte vahelt ja ta nõjatus nuuksudes mehe vastu.

„Rahu, rahu,“ ütles mees. „Ma peaksin vist teile tassi kohvi ostma, et te enne rooli istumist pisut toibuda saaksite.“